Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 955 van 13 september 2026
in de zaak X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat C.DEVILLEZ**
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 26 augustus 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat C. DEVILLEZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 28 februari 2001 dient verzoekende partij voor het eerst een verzoek om internationale bescherming in. Op 22 juli 2004 besluit het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS) dit verzoek te weigeren.

1.2 Op 27 april 2007 dient verzoekende partij opnieuw een verzoek om internationale bescherming in. Dit wordt opnieuw geweigerd door het CGVS en ook het bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aangetekende beroep resulteert in een verwerping van dit beroep.

1.3 Op 17 augustus 2009 dient verzoekende partij wederom een verzoek in om internationale bescherming te bekomen dat vervolgens op 27 augustus 2009 terug geweigerd wordt door het CGVS.

1.4 Gedurende haar verblijf op het Belgisch grondgebied wordt meermaals besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten. Het laatste bevel wordt haar op 21 september 2015 ter kennis gegeven waarna het op 13 mei 2020 opnieuw bevestigd wordt.

1.5 Op 27 augustus 2026 wordt verzoekende partij te Antwerpen slapend op een bankje aangetroffen waarbij zij zich bevindt in een staat van openbare dronkenschap.

1.6 Op dezelfde dag wordt zij gehoord door de politiediensten en wordt er een administratief verslag opgesteld omwille van het illegaal verblijf van verzoekende partij.

1.7 Er wordt ten aanzien van verzoekende partij besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

"*Koninkrijk België*

Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken
Dienst Vreemdelingenzaken
Ref.: (…)
Ref TARAP : (…)
BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING
Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 27.08.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.
Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer, die verklaart te heten(1): naam: P. voornaam: S. geboortedatum: (…) geboorteplaats: Jaffna nationaliteit: Sri Lanka
In voorkomend geval, alias: B. S. °(…)1981 – K. K. °(…)1981 – K. K. °(…)1981 – P. S. °(…)1981
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:
Artikel 7, alinea 1:
 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.
 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.
Betrokkene diende op 28.02.2001 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 22.07.2004 werd betrokkenes verzoek door het CGVS geweigerd. Op 27.04.2007 diende betrokkene opnieuw een verzoek om internationale bescherming in, hetgeen werd geweigerd door het CGVS op 26.07.2007 en door de RVV op 30.10.2007. Betrokkene diende een derde verzoek tot internationale bescheming in op 17.08.2009. Dit verzoek werd geweigerd op 27.08.2009.
Betrokkene verklaart reeds sinds 2001 in België te verblijven. De betrokkene is doelbewust op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was betrokkenes eigen keuze, wat maakt dat hij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin hij zich nu bevindt (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welkprivéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 15 mei 2014).
Betrokkene verklaart geen duurzame relatie, minderjarige kinderen of andere familieleden in belgië te hebben.
Betrokkene verklaart dat hij mentale problemen heeft. Hij legt hiervan echter geen bewijzen voor. Betrokkene toont niet aan dat deze problemen hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij toont

evenmin aan dat een adequate behandeling hiervoor niet beschikbaar en de toegankelijk is in zijn land van oorsprong. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.
Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.
Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.
Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:
Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
Er bestaat een risico op onderduiken:
1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.
Betrokkene beweert sinds 2001 in België te verblijven. Hij diende 3 verzoeken om internationale bescherming in, namelijk in 2004, 2007 en 2009. Deze werden allen geweigerd. Nadien ondernam betrokkene geen enkele poging meer om zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier te regulariseren.
2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: B. S. °(…)1981 – K. K. °(…)1981 – K. K °(…)1981 – P. S. °(…)1981.
4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem werd betekend op 21.09.2015 en hetgeen werd herbevestigd op 13.05.2020. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.
8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.
Betrokkene diende op 28.02.2001 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 22.07.2004 werd betrokkenes verzoek door het CGVS geweigerd. Op 27.04.2007 diende betrokkene opnieuw een verzoek om internationale bescherming in, hetgeen werd geweigerd door het CGVS op 26.07.2007 en door de RVV op 30.10.2007. Betrokkene diende een derde verzoek tot internationale bescherling in op 17.08.2009. Dit verzoek werd geweigerd op 27.08.2009.
Terugleiding naar de grens
REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:
Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen2 om de volgende redenen:
Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:
Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.
Betrokkene verklaart dat hij niet wil terugkeren naar Sri Lanka, omdat hij er niemand heeft.
Hij verklaart ook niet terug te keren omdat hij nog steeds bezig is met de asielprocedure. Volgens de informatie in het administratief dossier klopt dat niet. Betrokkene heeft 3 verzoeken om internationale bescherming ingediend maar die werden allen afgesloten zoals hierboven beschreven. Er bestaat geen lopende aanvraag.
We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Sri Lanka een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.
Betrokkene verklaart dat hij mentale problemen heeft. Hij legt hiervan echter geen bewijzen voor. Betrokkene toont niet aan dat deze problemen hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij toont evenmin aan dat een adequate behandeling hiervoor niet beschikbaar en de toegankelijk is in zijn land van oorsprong.
Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.
Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:
Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:
Er bestaat een risico op onderduiken:
1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.
Betrokkene beweert sinds 2001 in België te verblijven. Hij diende 3 verzoeken om internationale bescherming in, namelijk in 2004, 2007 en 2009. Deze werden allen geweigerd. Nadien ondernam betrokkene geen enkele poging meer om zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier te regulariseren.
2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: B. S. °(…)1981 – K. K. °(…)1981 – K. K. °(…)1981 – P. S. °(…)1981.
4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem werd betekend op 21.09.2015 en hetgeen werd herbevestigd op 13.05.2020. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.
8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.
Betrokkene diende op 28.02.2001 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 22.07.2004 werd betrokkenes verzoek door het CGVS geweigerd. Op 27.04.2007 diende betrokkene opnieuw een verzoek om internationale bescherming in, hetgeen werd geweigerd door het CGVS op 26.07.2007 en door de RVV op 30.10.2007. Betrokkene diende een derde verzoek tot internationale bescherling in op 17.08.2009. Dit verzoek werd geweigerd op 27.08.2009.
Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:
De betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem werd betekend op 21.09.2015 en hetgeen werd herbevestigd op 13.05.2020. Betrokkene heeft er echter bewust voor gekozen om na de hem toegekende termijnen op het grondgebied te verblijven en gedwongen verwijdering te vermijden en heeft zich niet gevoegd naar de beslissingen van de bevoegde overheden. Betrokkene heeft er bewust voor gekozen zijn onwettig verblijf op het grondgebied voort te zetten, ondanks het ontbreken van enig rechtmatig verblijfsrecht. Bovendien ondernam betrokkene sinds 2009 geen enkele poging meer om zijn verblijf in België op de wettelijke manier te regulariseren.
Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.
Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.
In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, (…), attaché, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van Antwerpen,
en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, P., S., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas.
Naam en hoedanigheid, datum en handtekening van de overheid:
(…), gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie (3) Brussel, 26.08.2026".

1.8 Op dezelfde dag wordt ook besloten tot een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) ten aanzien van verzoekende partij.

1.9 Verzoekende partij wordt overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas.

1.10 Op 7 september 2026 dient verzoekende partij een verzoekschrift in ter griffie houdende een vordering tot nietigverklaring.

2. Betreffende de urgente procedure

2.1 Verzoekende partij verblijft op heden in het gesloten centrum te Merksplas alwaar zij wordt vastgehouden.

2.2 Artikel 2.31, §5, van de RvV-wet bepaalt dat de uitvoering van een verwijderingsbesluit automatisch wordt geschorst tijdens de termijn voor het indienen van het beroep en tijdens het onderzoek van het tijdig ingediende beroep. In de mate het verzoekschrift in de hoofding vermeldt dat het een vordering tot schorsing omvat, merkt de Raad op dat een dergelijke procedure niet is voorzien in de op heden geldende RvV-wet.

3. Voor wat de ontvankelijkheid betreft

3.1 Uit het administratief dossier blijkt dat er op 26 augustus 2026 besloten wordt tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Deze beslissing werd daadwerkelijk ter kennis gegeven aan verzoekende partij op 27 augustus 2026.

Uit hetzelfde administratief dossier blijkt dat onder meer op 21 september 2015 aan verzoekende partij een bevel gegeven werd om het grondgebied te verlaten. Dit gebeurde meer bepaald middels een bijlage 13. Op 13 mei 2020 wordt vervolgens besloten om dit eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten te herbevestigen. Verzoekende partij heeft naar aanleiding van beide feiten geen verdere juridische stappen ondernomen.

Artikel 2.15, §3 van de RvV-wet voorziet dat:

"§ 3. In afwijking van paragraaf 2, wordt het verzoekschrift ingediend binnen de vijf dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht:
1° indien het een beroep betreft tegen:
a) een beslissing tot terugdrijving, of een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een verwijderingsbesluit, of een verwijderingsbesluit, indien aan de betrokkene reeds eerder een terugkeerbesluit of een beslissing tot terugdrijving werd betekend;
(…)"

De parlementaire voorbereidingen geven op dit vlak aan dat hiermee bedoeld wordt:

"Ten slotte wordt, in afwijking van de tweede paragraaf, in de derde paragraaf voorzien in een verkorte beroepstermijn van vijf dagen voor bepaalde types van beslissingen.
Ook de wet van 15 december 1980, voorzag voor een beperkte groep reeds in een verkorte beroepstermijn van vijf dagen. Deze categorieën worden op identieke wijze overgenomen. De formulering wordt aangepast, omdat een verwijzing naar een vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid niet meer kan, doch het is niet de bedoeling om hier inhoudelijk iets aan te wijzigen.
Punt 1°, a) bevat drie verschillende situaties:
— een tweede of volgende beslissing tot terugdrijving (situatie aan de grens);
— een tweede of volgende verwijderingsbesluit (er werd reeds eerder een poging tot gedwongen verwijdering van het grondgebied gedaan);
— een verwijderingsbesluit dat al dan niet gepaard gaat met een terugkeerbesluit, nadat eerder al een terugkeerbesluit werd genomen. Ook deze laatste situatie is een status quo, doch een verduidelijking van de huidige tekst. Het betreft de situatie waarbij er reeds eerder een terugkeerbesluit met het oog op vrijwillig vertrek werd genomen, en waarbij op een bepaald ogenblik wordt vastgesteld dat er geen uitvoering werd gegeven aan het terugkeerbesluit, waarop wordt overgegaan gedwongen uitvoering door het nemen van een verwijderingsbesluit al dan niet gepaard met een herhaald terugkeerbesluit.;"
(…) (Kamer • 3e Zitting VAN DE 56e Zittingsperiode 2025 2026, wetsontwerp 1399/001, p. 67-68).

Luidens de bewoordingen van de RvV-wet is een "*terugkeerbesluit*", elke beslissing, ongeacht de benaming of de rechtsgrond, waarin het verblijf illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld.

Luidens de bewoordingen van de RvV-wet is een "*verwijderingsbesluit*", elke beslissing, ongeacht de benaming of de rechtsgrond, die de fysieke verwijdering buiten het grondgebied tot doel heeft.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 september 2015 stelt inderdaad vast dat verzoekende partij niet beschikt over een geldig verblijf en maant haar aan het grondgebied te verlaten. Hier heeft zij manifest geen gevolg aan gegeven vermits deze beslissing nog eens herbevestigd werd op 13 mei 2020.

Verzoekende partij heeft de kans gehad om vrijwillig te vertrekken en heeft er evenzeer voor gekozen geen hoger beroep in te stellen.

De ontvankelijkheid *ratione temporis* raakt de openbare orde (RvS 4 november 1980, nr. 20.686, Eeckman en Valcke). De beroepstermijn dient strikt te worden toegepast en de rechter zou zijn bevoegdheid

overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671; RvS 27 maart 2001, nr. 94.316). Het is de Raad niet toegestaan er uit welwillendheid van af te wijken (RvS 15 juni 2012, nr. 219.733).

Artikel 2.15, §3 van de RvV-wet is dan ook van toepassing op haar situatie.

3.2 Verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift aan dat zij door allerhande praktische problemen niet in de mogelijkheid was om eerder een beroep in te dienen dat gericht is tegen de bestreden beslissing.

De Raad stipt aan dat de beroepstermijn slechts kan worden verlengd indien de verzoekende partij ten gevolge van overmacht in de absolute onmogelijkheid verkeert om binnen de wettelijke termijn een beroep in te stellen. De bewijslast van het bestaan van overmacht ligt bij de verzoekende partij (RvS 23 mei 2003, nr. 119 779). De verhindering om het beroep tijdig in te dienen moet dus uitgaan van een van de menselijke wil onafhankelijke gebeurtenis, die onvoorzienbaar en onvermijdbaar is en die door het slachtoffer niet kan worden beïnvloed. (Cass., 9 oktober 1986, R.W., 1987-88, 778; zie P. VAN ORSHOVEN, "*Niet-ontvankelijkheid, nietigheid, verval en andere wolfijzers en schietgeweren van het burgerlijk procesrecht*", P&B, 2002, nr. 1, 3). De beoordeling van de redenen van overmacht komt toe aan de feitenrechter (RvS 16 december 2009, nr. 198 980; RvS 10 januari 2006, nr. 153 402).

Er wordt nergens betwist dat verzoekende partij inderdaad op 27 augustus 2026 kennis gegeven werd van de bestreden beslissing. Er is slechts sprake van overmacht indien aannemelijk wordt gemaakt dat het voor de verzoekende partij door onvoorziene omstandigheden volstrekt onmogelijk was om tijdig een verzoekschrift in te dienen.

In het verzoekschrift wordt er op gewezen dat verzoekende partij slechts over bijstand kon beschikken doordat zij kennissen had kunnen berichten van haar toestand en dat er daardoor kostbare tijd verloren ging. Daarnaast zou er in het centrum waar zij verblijft geen juridische bijstand gegeven zijn.

Verzoekende partij is reeds sedert 2001 in België en heeft verschillende verzoeken om internationale bescherming doorlopen die telkens negatief afgerond werden. In het kader van deze procedures had zij ook de bijstand van een raadsman. In dezelfde zin kreeg zij ook regelmatig bevelen om het grondgebied te verlaten (en ook inreisverboden) ter kennis gegeven die zij telkens naast zich neer legde. Verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat zij niet op de hoogte was van haar precaire verblijfsstatus en dat deze status haar vroeg of laat in de problemen kon brengen. Zeker wanneer verzoekende partij na haar interpellatie ook nog eens overgebracht wordt naar een gesloten centrum dient zij redelijkerwijze te beseffen dat het tijd is om dringend actie te ondernemen. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoekende partij zelf toe om haar advocaat tijdig in te schakelen en deze meteen op de hoogte te brengen van beslissingen die jegens haar werden genomen, bij uitstek in een situatie van administratieve detentie.

De bestreden beslissing vermeldt overigens duidelijk achteraan dat:

"Overeenkomstig de artikelen 508/1 en volgende van het Gerechtelijk wetboek kan de betrokkene een beroep doen op het bureau voor juridische bijstand en, indien dat nodig is, kan hij (zij) beroep doen op taalkundige bijstand, die krachtens artikel 508/10 van het Gerechtelijk wetboek kan worden verleend. De gegevens van de bureaus voor juridische bijstand kunnen via de website www.advocaat.be en www.avocats.be geraadpleegd worden."

Verzoekende partij bewijst nergens dat zij enige stappen ondernomen heeft in deze zin. Het kan zijn dat zij desgevallend niet de bijstand van de raadsman van haar keuze kon verkrijgen door deze juridische bijstand. Nergens blijkt ook uit dat verzoekende partij getracht zou hebben van deze bijstand gebruik te maken via de personeelsleden van het centrum waar zij verblijft die nochtans vertrouwd zijn met beslissingen zoals deze die op heden voorligt en de gevolgen hiervan. Het komt daarbij ook niet toe aan de gemachtigde van de minister om de communicatie tussen de vreemdeling en zijn advocaat te organiseren of de juridische tweedelijnsbijstand in goede banen te leiden.

Er wordt dan ook geen overmacht aangetoond.

3.3 De vordering tegen de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) is niet ontvankelijk *ratione temporis.*

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel.</u>

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op dertien september tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
E. COCHEZ,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
E. COCHEZ	A. DE WILDE